

חופשה מעלפת

לנוסעי איזיג'ט למילאנו בתאריך 16 באוגוסט: אני מבקש סליחה על כך שעוכבתם שעות בגללי * לא בכל יום אדם עובר במטוס אירוע ואזוריגאלי - כן כן, מה ששמעתם * שרדתי כדי לספר - כל הפרטים בפנים

חשוב לדעת שלשרה התעופה יש אמבולנס משלו, אבל כשנוסעים לבית חולים צריך לעבור לאמבולנס אחר – אבל לפחות במעבר ביניהם לא צריך לעבור עוד בדיקת דרכונים. בדרך לבית החולים החליטה הפרמדיקת לחבר אותי למכשירים ולבצע בדיקת דם. בדרך כלל אין לי התנגדות לבדיקות דם ואני לא מרגיש שלדם שלי יש משהו להסתיר, אבל הניסיונות שלה להכניס לי מחט לווריד תוך כדי נסיעה על במפרים להאטת המהירות בשטח שדה התעופה לא הרגישו כמו רעיון טוב ויצרו אצלי כמה חורים.

אבל יש גם יתרונות. מי אמר שיש בעיית תחבורה בתל אביב? שטויות, כשנוסעים עם צ'אקלקה מגיעים ממש מהר, כך שכל מה שצריך כדי להתגבר על הפקקים זה לאבד כל בוקר את ההכרה.

בבית החולים עברתי בדיקות ולא נמצאה בעיה לבנית (איזה שם מלבב זה) או סימנים לאירוע מוחי – כך שאו שאני בסדר או שגם קודם לא היה שם מוח. חזרנו הביתה לאותו בית שעובנו כמה שעות קודם והרגשתי קצת לא נעים ממכשירי החש"מל שמהם רק נפרדנו. הבית היה ריק, המקרר ריק והארונות ריקים כי הבגדים וכלי הרחצה טסו לחו"פשה בלעדינו.

למחרת התייצבתי לעוד כמה בדיקות, והמומחים הודיעו שאין לי כלום ומה שעברתי הוא כנראה אירוע ואזוריגאלי, שלמרות שמו זה משהו שקורה לבני אדם ולא לוואזות. וכאן, תלמידים, מתחיל שיעור קצר ברפואה. אירוע ואזוריגאלי – התעלפות שיכולה להיגרם בעקבות גירויים חיצוניים כמו פחה, חרדה, כאב, פעולות חודרניות כמו דקירה, עירוי או שאיבת דם. עמידה ממושכת, או מעבר משכיבה לעמידה, במיוחד במקום רחוס וחם. הכל התאים למצבי על המטוס, והרגשתי שהדבר האחרון שאני רוצה עכשיו זה לחזור לבקר בזירת הפשע המעופפת. מצד שני, לא רציתי לאכזב את הבנות וגם לא לפתח איזו פוביית טיסה שתדרוף אותי בשארית חיי.

או למחרת קנינו כרטיסי טיסה חדשים וטסנו שוב ליעד. הפעם לא בטיסת צ'ארטר רחוקה, כך שאם היתה לי שוב התקפת חרדה מסוימת היא נבעה ממחיר הכרטיס הגבוה, אבל מתברר שכדור הרגעה עוזר גם בהתמודדות עם הוצאות גדולות מהמתוכנן.

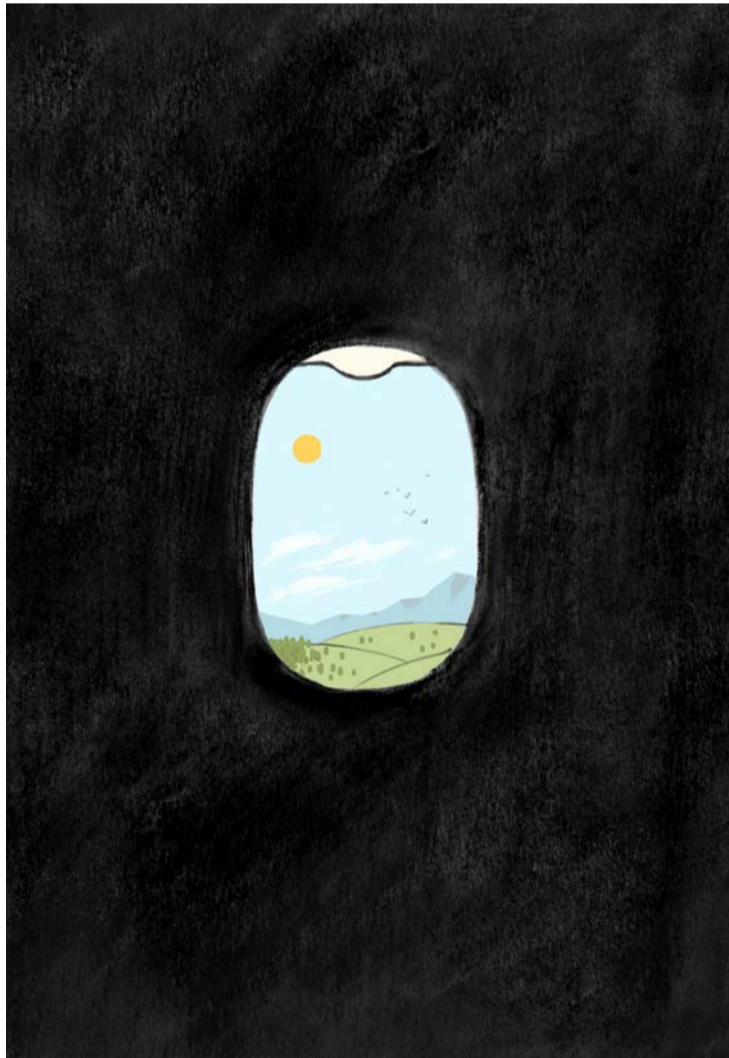
לא רק אני עברתי חוויה מיוחדת – ולא שאני חלילה אשם במשהו – אלא גם הנוסעים האחרים על המטוס שעוכבו בגללי לכמה שעות טובות וגם תוכניות הנסיעה שלהם שובשו.

או זוהי הודעה לנוסעי איזיג'ט למילאנו ב-16 באוגוסט 2022: אני מבקש סליחה מכולם, כולל בנוי תיי שטסו מודאגות ארבע שעות בלי לדעת אם אני בסדר, מהחברים ומהצוות. לפחות לי ולכם יש חוויה משותפת שזוכור להמשך חיינו (או במקרה שלכם, להמשך החודש), ואם ניפגש פעם ברחוב או על מטוס אחר, אתם מוזמנים להציג את עצמכם בסגנון: "שמי משה ממושב c4 מהטיסה למילא"נו, אתה בטח זוכר אותי, בהנחה שאתה זוכר משהו מהרגעים האלה" – ואני מביטח לך משהו שהסודה עלי. זה כמובן כולל את הרופא, האחיות, הדיילים, וכל מי שדחף את האלונקה שלי ודאג שאשאר בחיים, כולל אלה שמאחורי הגב אמרו לאישה שלהם: הוא בטח עושה הצגה בשביל להשתדרג לכיזנס/למוי שב מקדימה. *

yairn@israelhayom.co.il

למלבין כביסה, ויושבי המטוס בירכו אותי במבטים מודאגים בברכת רפואה שלמה ושלא תדע עוד צער, והיה נדמה לי שמישהו אפילו פצה ב"אל מלא רחמים". אני בטוח שהיו גם כאלה שבירכו אותי, בלב, בברכות כמו "שילך לעזאזל הניצני הזה, בגלל הרפוק הזה אני הולך להזיע פה עכשיו שעתיים על המסלול ולאחר למסעדה בפירנצה".

אני כבר הרגשתי יותר טוב ורציתי לצעוק לבנות שנשארו על המטוס עם משפחה של חברים את המשפט שהכי חשוב להגיד ברגעים כאלה: "אל תשכחו לקחת זיכוי מאיזיג'ט", אבל לא כל כך יצא לי קול. נזכרתי באחי, שתמיד סיפר כי

איור: עובדיה בנישו

בזמן שירותו הצבאי בצנחנים הפריע לו שהוא היה ממריא עם המטוס אבל מגיע רק עד פלמחים ולא זוכה ליהנות מה נחיתה בשרה תעופה, כי בדרך היו משליכים אותו מהמטוס עם מצנח על הגב.

האמבולנס הוביל אותי ואת רעייתי אל מחוץ לשרה התעופה, אבל סדר צריך להיות, ומי שחוזר ארצה, גם אם זה לא ממש הצליח ובמקום לקומו הוא נכנס לקומה, חייב ב"כניסה חזרה" לארץ לעבור ביקורת דרכונים. זו היתה חוויה מיוחדת, כי בפעם הראשונה בחיי עברתי ביקורת דרכונים בשכיבה וכלי שהמכונה האוטומטית תבקש ממני שלוש פעמים להניח את הדרכון ולהינחות מבט למצלמה, ונזכרתי ביכולות המיוחדות של אפי נוה.

הצפיפות והדוחק בנמל התעופה בן-גוריון בחור"דשי הקיץ הם עובדות ידועות, אבל אם חשבתם שלכם היה שם קשה וצפוף בלי אוויר לנשימה, תשמעו סיפור.

אני מאלה שאוהבים לטוס ושנרדמים בטיסות בלי שום בעיה. אין לי פחד טיסה. להפך, אני מרגיש במטוס כמו בבית, שלא לומר בחדר שינה, ומשהו בעוצמה של מנועי הסילון מש"כייב אותי אחורה ומרדדים אותי כבר בהמראה. בדרך כלל אני נפרד מחופי תל אביב בעיניים עצומות, מנמנם בזמן בלבולי המוח של הקפטן על כך שנטוס בגובה של עשרת אלפים רגל, כאילו אני כבר יודע כמה זה רגל, ולמה מודדים ככה דווקא מרחקים של מטוסים ולא של הולכי רגל. וכשהוא מציין שהמטפסטרורה ביעד היא 30 מעלות, אני כבר 30 דקות בתוך החלום.

לעומת זאת, כשבשבוץ שעבר טסנו לאיטליה לכמה ימים בטיסת צ'רטר, לא הייתי במיטבי. המטוס היה צפוף, היה לי חם, ומשהו לא בא לי טוב בכל הסיטואציה. בזמן שהצוות התכוון להמראה, אמרתי לגברת הראשונה שאני לא מרגיש טוב וחשתי כמי שעובר איזה התקף חרדה. אשתי, כמו רעייה דואגת, הציעה לי מים, סוכרייה, ואפילו רחת-לוקום שהיא קנתה בנתב"ג.

זה לא עזר, ובתוך כמה שניות התחלתי להזיע כמו רץ מרתון, ובזמן שהיא מפשפשת בתיק לחפש עוד איזה תעלול מתחום הממתקים שיעשה לי טוב, נשמעו מכיוון הבנות שלנו, שישבו ממש קרוב, צר"חות אימים. לצערי כבר לא שמעתי את הצרחות, פשוט כי הייתי מעולף ונמצאתי בעולמות אחרים. בזמן שבו הייתי בממתנה מהמציאות, נראיתי על פי התיאורים, כמי שמבצע התקפלות לתוך עצמו וראשי נשמט בליווי כל מיני עוויתות.

זה כנראה לא היה מחזה מרנין במיוחד, ולקול הצעקות של יקירותיי הגיעו אנשי צוות והשכיבו אותי על הרצפה. התעוררתי כמה זמן אחר כך כשאני שכוב על רצפת המטוס ומעליי הרבה אנשים שאני לא מכיר צועקים לעברי בשאגות בסגנון השיר של נונו, אתה אתה לא פה אתה לא פה? היה אפילו בחור אחד שצעק שהוא רופא ונתן לי כמה סטירות כדי שאתעורר (תודה לך דוקטור אלמוני, אני סולח לך על הסטירות ומודה לך על המאמץ). דייל איטלקי לבוש ומסורק היטב, שמורגל בדרך כלל בהדגמת סרטי בטיחות ורק רצה כבר לחזור למילאנו ולשתות כוס קיאנטי טוב, הלביש לי מסיכת חמצן על הפנים ושפת הגוף שלו שידרה לחץ.

הבנתי די מהר שמהו די מחורבן קרה והצלחתי לראות בין כל הפרצופים המודאגים את הבת שלי ממדרת בכבי, מה שהעציב אותי מאוד. תהיתי אם היא יודעת משהו שאני לא יודע, האם בהיעדרי עב

רתי אירוע מוחי? התקף לב? האם אני עדיין חי, או שככה זה כשמתים ואני כבר מרחף ורואה אותה מהעולם הבא? והאם יכול להיות שבגן ערן אתה שוכב על הרצפה ומישהו נותן לך סטירות? אבל הבחור שטען שהוא רופא, ואני מקווה שהוא לא מישהו שסתם ניצל את ההזדמנות כדי לכפף אותי, לא השאיר לי יותר מדי זמן למחשבות פילוסופיות עם עצמי ודחק בי לפקוח עיניים ולשוב לחיים.

אחרי כמה דקות של נמנמנ נעים, שלוו בסטירות קלות ובהרמת הרגליים שלי, חזרתי לחיים. בינתיים הובהל למטוס צוות של מד"א שהעלה אותי על אלונקה והוביל אותי לאמי בולנס. הייתי כנראה לבן ברמה שמתאימה להרגמה בפרסומת